

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.02.0006.N.-

BELGISCHE FRUITVEILING, coöperatieve vennootschap, met zetel te 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 82, ingeschreven in het handelsregister van Hasselt : nummer 75.337,

eiseres,

vertegenwoordigd door Mr. René Bützler, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1083 Brussel, de Villegaslaan 33-34, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel gevestigd te 1000 Brussel, Waterloolaan 76,

verweerder,

vertegenwoordigd door Mr. Antoine De Bruyn, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Dalstraat 67, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan.

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 8 juni 2001 gewezen door het Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt.

II. Rechtspleging voor het Hof

Afdelingsvoorzitter Robert Boes heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Anne De Raeve heeft geconcludeerd.

III. Middelen

Eiseres voert in haar verzoekschrift twee middelen aan.

1. Eerste middel***Geschonden wettelijke bepalingen***

- *artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet ;*
- *de artikelen 14 en 23, §1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ;*
- *artikel 23 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid ;*
- *de artikelen 1134 en 1165 van het Burgerlijk Wetboek ;*
- *de artikelen 821 en 824 van het Gerechtelijk Wetboek.*

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof verklaart in het bestreden arrest, met betrekking tot de verschuldigdheid van sociale zekerheidsbijdragen op de eindejaarspremies van de directeur van eiseres, het hoger beroep gegrond en zegt voor recht dat de regularisatiebijdragen verschuldigd zijn op de eindejaarspremies van 1994 en 1995, op grond van volgende motieven :

“Vaste cassatierechtspraak heeft duidelijk gemaakt dat een eindejaarspremie die aan werknemers wordt toegekend wegens ter uitvoering van hun arbeidsovereenkomst verrichte arbeid, loon is dat in aanmerking komt voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen. (...)

Luidens artikel 14, §1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid

der arbeiders, worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op grond van het loon van de werknemer. Paragraaf 2 van artikel 14 zegt dat het loon wordt bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.

(...)

De verplichting die berust op (eiseres) om sociale zekerheidsbijdragen in te houden vindt haar grondslag in het bestaan van een arbeidsovereenkomst tussen werkgever en werknemer en in het recht op loon dat de werknemer heeft ingevolge zijn arbeid.

De sociale zekerheidswetgeving in het algemeen en de regeling nopens de berekening en betaling van sociale zekerheidsbijdragen in het bijzonder, zijn van openbare orde. (...)

Nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat A.P. als half-time bediende aanspraak kon maken op de eindejaarspremie (artikel 3 van de arbeidsovereenkomst van 23 september 1977) en dat artikel 5 van de arbeidsovereenkomst (functie van hoofddirecteur) duidelijk stipuleert dat “deze arbeidsovereenkomst een verderzetten is van een vroegere overeenkomst tussen de twee partijen”, kan enkel en alleen besloten worden dat de eindejaarspremies in 1994 en 1995 verschuldigd zijn.

Het uitbetalen van de eindejaarspremies vóór 1994 en dan nadien overeenkomen om de eindejaarspremies in 1994 en 1995 niet uit te betalen betekent immers juist dat (eiseres) en de directeur, in hun onderlinge verhouding, de loonaard van de eindejaarspremie erkennen.

Het verschuldigd zijn van sociale zekerheidsbijdragen wordt niet afhankelijk gesteld van de effectieve uitbetaling (van de) eindejaarspremies 1994 en 1995 waarop de directeur X aanspraak heeft. Zelfs het feit dat de directeur X afstand zou hebben gedaan van zijn aanspraak op eindejaarspremies maakt voor (verweerder) een “res inter alios acta” uit en is aan (verweerder) derhalve niet tegenstelbaar (artikel 1165 van het Burgerlijk Wetboek, (...)).

De eerste rechter heeft derhalve ten onrechte geoordeeld dat er slechts sociale zekerheidsbijdragen te betalen zijn op werkelijk “genoten”, dit is “uitbetaald” loon en dat bij gebrek aan loon er geen sprake kan zijn van verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen.

Het bestreden vonnis dient dan ook hervormd te worden daar waar gesteld wordt dat (verweerder) ten onrechte de eindejaarspremies van 392.344 BEF en 400.191 BEF heeft aangerekend.” (arrest pp. 7-8)

Grievan

Overeenkomstig artikel 5, eerste lid, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, heeft verweerder tot taak, onder andere, de bijdragen van de werkgevers en de werknemers te innen teneinde bij te dragen tot de financiering van de regelingen betreffende de aldaar vermelde sociale zekerheidstakken. Overeenkomstig artikel 14, §1, van dezelfde wet, worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op grond van het loon van de werknemer en overeenkomstig de tweede paragraaf van dezelfde bepaling wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, waarbij aan de Koning de bevoegdheid wordt gegeven om het aldus bepaalde begrip, bij in Ministerraad overlegd besluit, te verruimen of te beperken.

Overeenkomstig artikel 22 (voorheen eerste lid, thans §1) van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid, komen de geldmiddelen van de sociale zekerheid onder meer voort uit de solidariteit van de werkgevers en de werknemers in de vorm van sociale zekerheidsbijdragen. Overeenkomstig artikel 23 van dezelfde wet, worden de sociale zekerheidsbijdragen berekend op basis van het loon van de werknemer (eerste lid), en wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers (tweede lid). Overeenkomstig artikel 41 van dezelfde wet, treden de bepalingen van deze wet in werking op de data die de Koning bepaalt, wat voor artikel 23 nog niet is geschied, en overeenkomstig artikel 40 van dezelfde wet, worden in afwachting dat de in deze wet bedoelde bijzondere wetten en besluiten zijn uitgevaardigd, de thans geldende wetten en besluiten betreffende de betrokken materies toegepast.

Overeenkomstig artikel 23, §1, van de genoemde wet van 27 juni 1969, wordt de bijdrage van de werknemer door de werkgever bij iedere betaling van het loon ingehouden en moeten de bijdragen vervolgens, overeenkomstig de

tweede paragraaf van dezelfde bepaling, binnen een bepaalde termijn aan verweerder worden overgemaakt.

Te dezen stelt het arbeidshof vast dat luidens de bepalingen van zijn arbeidsovereenkomst, A.P., in dienst bij eiseres, recht had op een eindejaarspremie, en besluit het op grond hiervan dat de eindejaarspremies voor 1994 en 1995 derhalve verschuldigd waren, waardoor eiseres meteen ook gehouden werd verklaard tot betaling van de hierop berekende sociale zekerheidsbijdragen.

Dat een eindejaarspremie in beginsel loon uitmaakt waarop sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn, werd niet betwist.

Waar uit de genoemde wettelijke bepalingen, in samenlezing met de artikelen 34 en 35bis van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, zou kunnen worden afgeleid dat het verschuldigd zijn van sociale zekerheidsbijdragen in de regel niet afhankelijk is van de uitbetaling van het loon of het als loon aangemerkt voordeel waarop de werknemer aanspraak heeft, kan de niet-uitbetaling van dit loon of het als loon geldend voordeel nochtans het gevolg zijn van het niet verschuldigd zijn ervan.

Eiseres liet in haar syntheseconclusie gelden dat het recht op eindejaarspremie kan voortvloeien uit een wet, een (algemeen verbindend verklaarde) collectieve arbeidsovereenkomst, een individuele arbeidsovereenkomst, een arbeidsreglement, een eenzijdige verbintenis of een gebruik.

Het arbeidshof oordeelde te dezen dat het recht op eindejaarspremie voortvloeiende uit de arbeidsovereenkomst.

De arbeidsovereenkomst, zoals bedoeld in de artikelen 2 of 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet van 3 juli 1978, doet wederzijdse verbintenissen ontstaan, zoals, ten aanzien van de werkgever, overeenkomstig artikel 20, enig lid, 3°, de verplichting tot betaling van het overeengekomen loon.

De regelmatig aangegane contractuele verbintenissen strekken partijen overeenkomstig artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek tot wet.

Een oorspronkelijk bij overeenkomst vastgelegde verbintenis kan nochtans bij overeenkomst, in toepassing van artikel 1134 van het Burgerlijk

Wetboek, of ingevolge een eenzijdige afstand van rechtsvordering, bedoeld bij artikel 821 van het Gerechtelijk Wetboek, teniet worden gedaan.

Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat een schriftelijke arbeidsovereenkomst wordt gewijzigd door een mondeling akkoord.

Eiseres stelde aldus uitdrukkelijk in haar syntheseconclusie dat Xafstand had gedaan van het recht op eindejaarspremies voor 1994 en 1995 (p. 7, voorlaatste alinea), zonder dat vereist was dat deze afstand schriftelijk zou gebeurd zijn (p. 8, derde laatste alinea). Een stilzwijgende afstand kan immers overeenkomstig artikel 824, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek worden afgeleid uit akten of uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende feiten, waaruit met zekerheid blijkt dat de partij afstand wil doen van het geding of van de rechtsvordering.

Eiseres wees te dezen er op dat X zelf reeds in een verklaring van 13 juni 1996 had gesteld te hebben afgezien van zijn eindejaarspremie omdat hij een werkregeling had die bij hem paste, en hij dienaangaande een overeenkomst had met de raad van bestuur van eiseres (syntheseconclusie p. 8, onderaan).

Door deze afstand van rechtsvordering, ingevolge een akkoord met de werkgever, was de oorspronkelijk bestaande verbintenis, tenietgegaan en waren de eindejaarspremies voor 1994 en 1995 derhalve niet langer “verschuldigd”.

Aldus verviel meteen ook de grondslag voor het verschuldigd zijn van sociale zekerheidsbijdragen. De eindejaarspremies waarop de sociale zekerheidsbijdragen berekend waren, werden aldus immers niet alleen niet betaald, doch waren bovendien niet meer verschuldigd.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door artikel 1165 van het Burgerlijk Wetboek, luidens hetwelk overeenkomsten alleen gevolgen teweeg brengen tussen de contracterende partijen en zij aan derden geen nadeel kunnen toebrengen. De omstandigheid dat partijen bij overeenkomst de omvang van het loon bepalen of dat een partij afstand doet van een deel van het loon, maakt geen nadeel uit, in de zin van genoemd artikel 1165, voor verweerder, die slechts belast is met de inning en verdeling van de inkomsten voor de sociale zekerheid.

Hieruit volgt dat het arbeidshof niet wettig kon oordelen dat de eindejaarspremies van 1994 en 1995 “verschuldigd” waren en dienvolgens onderworpen moesten worden aan sociale zekerheidsbijdragen (schending van alle in de aanhef van het middel aangehaalde wetsbepalingen).

2. Tweede middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- *artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet ;*
- *het algemeen rechtsbeginsel dat de rechter verbiedt tegenstrijdige beschikkingen op te nemen in zijn beslissing, zoals bevestigd in artikel 1138, enig lid, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek ;*
- *de artikelen 14 en 23, §1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 november 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ;*
- *artikel 23 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid ;*
- *artikel 19, §2, enig lid, 4°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.*

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof verklaart in het bestreden arrest, met betrekking tot de verschuldigheid van sociale zekerheidsbijdragen op de forfaitaire onkostenvergoedingen, het incidenteel beroep ongegrond en legt verweerder op een herberekening te maken van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen, op volgende gronden :

“Met afwijking van voornoemd artikel 2, eerste lid, van de Loonbeschermingswet werd bij artikel 19, §2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 voornoemd, niet als loon aangemerkt : (...)

4°. De bedragen die gelden als terugbetaling van de kosten die de werknemer heeft verricht om zich van zijn woonplaats naar zijn werkplaats te begeven, alsook de kosten die ten laste van de werkgever vallen.”

Ten aanzien van de sommen die aan de werknemers worden uitgekeerd en door de R.S.Z.-wet van 27 juni 1969 worden uitgesloten uit het loonbegrip als grondslag voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen, draagt de werkgever de bewijslast van de aard en de realiteit van die sommen alsmede van de evenredigheid ervan met de beweerde kosten die ze beogen te vergoeden. (...)

Niet op het ogenblik van de controle, en evenmin nadien, kon (eiseres) bewijsstukken bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat de door haar betaalde forfaitaire vergoedingen gemiddeld overeenstemmen met de reëel door de werknemers gedragen kosten.

Het is aanneembaar dat de werknemers van (eiseres) beroepshalve kosten (zoals representatiekosten, bureelvergoeding, tractaties, maaltijden en telefoons onderweg, enz...) hebben gemaakt als gevolg van de uitvoering van hun arbeidsovereenkomst, maar die in hun totaliteit niet noodzakelijk inherent waren aan de eigenlijk(e) uitvoering van hun arbeidsovereenkomst, voorzover de werkgever verplicht is die kosten te dragen.

De eerste rechter stelt terecht dat bij gebrek aan bewijs van de zijde van eisende partij, thans (eiseres), (...) de aan haar personeel uitbetaalde forfaitaire onkostenvergoedingen als een verkapt loon waarop sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn/waren, (dienen) te worden aangemerkt.

Of de fiscus de vergoedingen al dan niet heeft aanvaard, speelt meestal geen enkele rol van betekenis.

In zijn appèlconclusies houdende incidenteel beroep (blz. 15) verwijst (eiseres) naar het onderzoeksverslag van 9 februari 1994 waarin er sprake is van een akkoord tussen partijen om als bewezen onkosten te aanvaarden 75 pct. van de opge(g)even bedragen. Dit zou inhouden da(t) (eiseres) 25 pct. van de niet bewezen kosten aan (verweerder) zou aangeven vanaf 1 januari 1991.

(Verweerder) betwist dit akkoord en het hof kan enkel maar vaststellen dat (eiseres) daarvan geen enkel bewijs bijbrengt. Overigens is het ook zo dat, zelfs indien daarover een akkoord zou bestaan, de werkgever nog moet aantonen dat de 75 pct. van de kosten eigen waren aan de werkgever ; daarvan ligt ook geen bewijs voor.

Er kan evenwel worden aangenomen dat er toch zekere kosten eigen aan de werkgever zijn geweest ; ex aequo et bono dienen deze geraamd op 25

pct. van de totale uitbetaalde kosten. (Verweerder) dient in die zin een herberekening te maken.” (arrest pp. 9-10).

Grieven

De Arbeidsrechtbank te Hasselt oordeelt bij vonnis van 27 oktober 1999, met betrekking tot de sociale zekerheidsbijdragen op de als forfaitaire onkostenvergoedingen uitbetaalde bedragen, dat de “uitbetaalde forfaitaire onkostenvergoedingen als een verkapt loon, waarop sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn/waren, (dienen) te worden aangemerkt” (vonnis p. 8, tweede volle alinea).

Eiseres stelde in haar eerste appelconclusie incidenteel beroep in tegen deze beslissing, aanvoerend dat de betaalde vergoedingen, zoniet geheel dan toch gedeeltelijk betrekking hadden op terugbetaling van kosten die ten laste van de werkgever waren.

Overeenkomstig artikel 14, §1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op grond van het loon van de werknemer en overeenkomstig de tweede paragraaf van dezelfde bepaling wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, waarbij aan de Koning de bevoegdheid wordt gegeven om het aldus bepaalde begrip, bij in Ministerraad overlegd besluit, te verruimen of te beperken.

Overeenkomstig artikel 23 van de wet van 29 juni 1981 houdende algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, worden de sociale zekerheidsbijdragen berekend op basis van het loon van de werknemer (eerste lid), en wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, waarbij aan de Koning de bevoegdheid wordt verleend om bij een in Ministerraad overlegd besluit, het begrip loon te verruimen of te beperken (tweede lid). Overeenkomstig artikel 41 van dezelfde wet, treden de bepalingen van deze wet in werking op de data die de Koning bepaalt, wat voor artikel 23 nog niet is geschied, en overeenkomstig artikel 40 van dezelfde wet, worden in afwachting dat de in deze wet bedoelde bijzondere wetten en besluiten zijn uitgevaardigd,

de thans geldende wetten en besluiten betreffende de betrokken materies toegepast.

Overeenkomstig artikel 19, §2, enig lid, 4°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de voornoemde wet van 27 juni 1969, worden niet als loon aangemerkt, de bedragen die gelden als terugbetaling van de kosten die de werknemer heeft verricht om zich van zijn woonplaats naar zijn werkplaats te begeven, alsook de kosten die ten laste van zijn werkgever vallen.

Overeenkomstig artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet moeten hoven en rechtbanken hun beslissing regelmatig met redenen omkleden, wat inhoudt dat zij zonder tegenstrijdigheid, hetzij tussen de motieven onderling, hetzij tussen de motieven en het beschikkend gedeelte moeten statueren.

Overeenkomstig een algemeen rechtsbeginsel bevestigd in artikel 1138, enig lid, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek, mag een rechterlijke beschikking evenmin tegenstrijdige beschikkingen bevatten.

Het is tegenstrijdig enerzijds te oordelen dat er moet “aangenomen (worden) dat er toch zekere kosten eigen aan de werkgever zijn geweest (en dat) (deze) ex aequo et bono dienen geraamd op 25 pct. van de totale uitbetaalde kosten” (arrest p. 10, tweede alinea) en verweerder derhalve op te dragen in die zin een herberekening te maken van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen (ibidem), en anderzijds het incidenteel beroep ongegrond te verklaren (arrest p. 10, derde alinea en laatste alinea).

Het arrest bevat dienvolgens een tegenstrijdigheid hetzij tussen de motieven en de beschikking, hetzij tussen twee beschikkingen.

Hieruit volgt dat het voorliggend arrest niet regelmatig met redenen is omkleed (schending van de artikelen 149 van de gecoördineerde Grondwet en van het algemeen rechtsbeginsel dat verbiedt tegenstrijdige beschikkingen op te nemen in een rechterlijke beslissing, zoals bevestigd in artikel 1138, enig lid, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek), en dienvolgens niet wettig eiseres kon veroordelen tot betaling van sociale zekerheidsbijdragen op de als forfaitaire kosten uitbetaalde bedragen (schending van de andere in de aanhef van het middel aangehaalde wetsbepalingen).

IV. Beslissing van het Hof

1. Eerste middel

Overwegende dat de sociale-zekerheidsbijdragen waarin door de wet van 27 juni 1969 is voorzien, in de regel verschuldigd zijn ingevolge het tewerkstellen van één of meer werknemers ter uitvoering van een arbeidsovereenkomst ; dat, krachtens artikel 14 van die wet, de bijdragen berekend worden op grond van het loon van de werknemers ;

Overwegende dat, blijkens artikel 34 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, de bijdragen opeisbaar worden door het verstrijken van de termijn waarvoor ze, ingevolge de tewerkstelling gedurende die periode, verschuldigd zijn ;

Overwegende dat uit die wettelijke bepalingen volgt dat het verschuldigd zijn van de sociale-zekerheidsbijdragen in de regel niet afhankelijk is gesteld van de uitbetaling van het loon waarop de werknemer aanspraak heeft, maar wel van het verschuldigd zijn van dit loon ;

Overwegende dat het feit dat een werknemer, nadat het loon hem effectief verschuldigd is ingevolge het verrichten van de overeengekomen arbeidsprestaties, niet verder aanspraak maakt op dat loon of met de werkgever overeenkomt dat dit loon verminderd wordt of niet wordt betaald, niet verhindert dat sociale-zekerheidsbijdragen op dat loon verschuldigd zijn ;

Overwegende dat het middel aanvoert dat ingevolge een akkoord met de werkgever de oorspronkelijke bestaande verbintenis door afstand was tenietgedaan en de eindejaarspremies voor 1994 en 1995 “niet langer verschuldigd waren” ; dat het middel opkomt tegen de beoordeling van de appèlrechters dat die eindejaarspremies aan haar werknemer verschuldigd waren door eiseres ;

Overwegende dat de appèlrechters oordelen dat eiseres en haar werknemer overeengekomen waren dat een eindejaarspremie verschuldigd was voor die beide jaren ; dat zij vaststellen dat eiseres en haar werknemer “overeengekomen zijn om die eindejaarspremies in 1994 en 1995 niet uit te betalen” en dat de werknemer “afstand zou hebben gedaan van zijn aanspraak op eindejaarspremies” ;

Overwegende dat de appèlrechters hiermede te kennen geven dat de werknemer en de werkgever een regeling getroffen hebben over de betaling van de eindejaarspremies nadat deze verschuldigd waren geworden ;

Dat zij aldus, zonder de in het middel aangewezen wetsbepalingen te schenden, vermochten te beslissen dat de sociale-zekerheidsbijdragen verschuldigd waren op de bedoelde eindejaarspremies ;

Dat het middel niet kan worden aangenomen ;

2. Tweede middel

Overwegende dat het tegenstrijdig is, enerzijds, in het motiverend gedeelte van het arrest op het incidenteel beroep van eiseres te oordelen, in strijd met wat in het beroepen vonnis was beslist, dat 25 pct. van de uitbetaalde kosten eigen aan de werkgever waren, zodat hierop op grond van artikel 19, §2, 4°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 geen sociale-zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn, en dat in die zin een herberekening moet worden gemaakt door verweerder, anderzijds, het incidenteel beroep van eiseres in dit verband ongegrond te verklaren en in het dictum van het arrest het debat te heropenen om verweerder toe te laten een herberekening te maken van de verschuldigde sociale-zekerheidsbijdragen, volgens de directieven van het beroepen vonnis ;

Dat het middel gegrond is ;

OM DIE REDENEN,

HET HOF

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre dit oordeelt over de sociale-zekerheidsbijdragen, verschuldigd op de aan de werknemers uitbetaalde kostenvergoedingen, en oordeelt over de kosten ;

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige ;

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest ;

Veroordeelt eiseres in de helft van de kosten ;

Houdt de overige kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over ;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Arbeidshof te Gent.

De kosten begroot op de som van honderd achtendertig euro vier cent jegens de eisende partij en op de som van honderd vijftientig euro vierenvijftig cent jegens de verwerende partij.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, derde kamer, te Brussel, door voorzitter Ivan Verougstraete, afdelingsvoorzitter Robert Boes, de raadsheren Ernest Waûters, Greta Bourgeois en Eric Stassijns, en in openbare terechtzitting van achttien november tweeduizend en twee uitgesproken door voorzitter Ivan Verougstraete, in aanwezigheid van advocaat-generaal Anne De Raeve, met bijstand van eerstaanwezend adjunct-griffier Lisette De Prins.